

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **D. H. B.**, narozený dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem Ch.,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 8. 2021, č. j. MV-100407-13/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 25. 8. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 8. 2021, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

MV-100407-13/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*prvostupňový orgán*“ či „*Komise*“) ze dne 8. 7. 2021, č. j. MV-100407-9/SO-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 1 písm. h) **zákona č. 326/1999 Sb.**, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť nebyly shledány důvody stanovené v § 100 správního řádu, pro které lze řízení obnovit.

II.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě uvedl, že požádal o obnovení řízení z důvodu, že oba správní orgány v původním řízení ignorovaly nejlepší zájem dětí účastníka řízení, nezjistily dostatečně skutkový stav na to, aby mohly dospět k závěru, že nejlepší zájem dětí účastníka řízení skutečně nebude narušen a následně mohly tento svůj závěr řádně a přezkoumatelně odůvodnit. Žalobce tedy požádal o obnovu řízení z jiných důvodů než těch uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu.
4. Žalobce měl za to, že správní orgány obou stupňů pochybily, když jeho žádost o obnovu řízení zamítly pro nenaplnění žádného z důvodů stanovených v § 100 odst. 1 správního řádu. Žalobce je totiž přesvědčen, že výše uvedené není pro správní orgány nepřekonatelnou překážkou, která by bránila řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu obnovit. Podle žalobce správní orgány mohou žádosti účastníka řízení vyhovět, aniž by tím založily nezákonnost svého rozhodnutí či tím narušily jakákoliv práva třetích osob. Správní řád, stejně jako jakýkoliv jiný právní předpis, je nutné vykládat s přihlédnutím ke zvláštnostem každého případu a v souladu se základními zásadami, ústavním pořádkem a závaznými mezinárodními smlouvami. Ustanovení § 100 správního řádu je tedy podle názoru žalobce nutno chápat tak, že správní orgán musí, za splnění podmínek tam uvedených, řízení obnovit. Žádné ustanovení správního řádu nicméně nevylučuje, aby bylo řízení obnoveno i v případě, že podmínky § 100 splněny nejsou. Správní orgán je proto povinen zkoumat, zda neexistují i jiné důvody pro obnovu řízení, které sice správní řád nepředpokládá, ale které vyplývají z vyšších právních principů, ústavních norem či mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Opačný výklad § 100 odst. 1 správního řádu je v rozporu se smyslem a účelem daného ustanovení a vykazuje rysy přepjatého formalismu, který je přitom konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Pokud má tedy žalovaný a prvostupňový orgán za to, že formálně „*řízení na základě takto opožděné žádosti nelze podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb. obnovit*“, žalobce trvá na tom, že řízení mělo být obnoveno nikoliv podle § 100 odst. 1 správního řádu, nýbrž podle § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti a správní orgán je povinen vyjít dotčeným osobám podle možností vstříc. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, podle kterého: „*Správní orgán může činit pouze to, co mu zákon dovoluje nebo ukládá, a prostředky v zákoně k tomu vymezenými*“. Zásadu legality, na kterou žalovaný odkazuje, není možné vykládat v neprospěch žalobce, kdy jejím smyslem a účelem je zabránit nezákonným zásahům orgánů veřejné moci do práv jednotlivců.
5. Žalobce dále namítal, že napadené i prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neboť správní orgány nevzaly v potaz nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce. Žalobce zrekapituloval, že má dvě nezletilé děti, a to N. D. H. B. (nar. X) a N. N. Á. B. (X). Obě děti se narodily a celý život žijí v České republice a mají zde povolení k trvalému pobytu. Správní orgány v původním řízení ani správní orgány v řízení o obnově tuto skutečnost ve svém rozhodnutí v rámci původního řízení žádným způsobem nezohlednily, pouze konstatovaly, že Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů pod podmínkou, že budou zajištěné osobní kontakty. Správní orgány v původním řízení ani správní orgány v řízení o obnově se v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nezabývaly ani přiměřeností svého rozhodnutí. Posuzování zájmu dítěte je jedinečná činnost, jež by měla být prováděna v každém jednotlivém případě, ve světle konkrétních okolností každého dítěte. Žalobce poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu stran nejlepšího zájmu dítěte.

6. S ohledem na výše uvedené považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné a navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 9. 2021 nejprve zopakoval průběh původního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce na území, jehož obnovy se žalobce domáhal. Ohledně skutkového stavu a průběhu řízení o obnově odkázal na napadené a prvostupňové rozhodnutí a následně zopakoval právní úpravu obnovy řízení. Poté poukázal na to, že žalobce uznává, že nejsou dány důvody obnovy řízení dle § 100 správního řádu, přesto tvrdí, že nepovolení obnovy řízení je přepjatým formalismem a že správní orgán měl obnovu řízení povolit dle § 4 odst. 1 správního řádu. Následně uzavřel, že žalobce nepředložil žádný doklad ani netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by v rámci řízení o obnově vyplynulo, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, když svůj návrh žalobce zdůvodnil existencí svých dětí (narozených v letech 2010 a 2013), které mají na území České republiky trvalý pobyt, a skutečností, že v původním řízení nebyla posouzena přiměřenost.
8. S ohledem na uvedené považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

9. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9. 8. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 25. 8. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí) a směřuje proti žalovanému, který je pasivně legitimován (žalobce sice původně označil za žalovaného ministra vnitra, ovšem soud jako se žalovaným jednal s příslušným ministerstvem, neboť dle ustálené judikatury platí, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je žalovaným tento ústřední orgán, když ministr je pouze funkční složkou daného orgánu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 147/2019 – 41).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Dále pak žaloba byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.

10. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání (v podání ze dne 5. 10. 2021, č. l. 36), soud konal dne 6. 9. 2022 jednání. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu. Žalovaný též setrval na své argumentaci a v podrobnostech odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Soud při jednání konstatoval obsah prvostupňového rozhodnutí a poté napadeného rozhodnutí, což ve spojení s obsahem správního spisu považoval za dostačující pro posouzení žalobních námitek. Účastníci řízení s ohledem na soudem vymezený předmět sporu na provedení dalších důkazů netrvali, resp. při jednání žádné další důkazní návrhy neučinili.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že správní orgány nevzaly v potaz nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že jeho žádost o obnovu řízení správní orgány zamítly pro nenaplnění žádného z důvodů stanovených v § 100 odst. 1 správního řádu.
14. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Soud rekapituluje podstatný obsah předloženého správního spisu následovně.
15. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydal rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019, č. j. OAM-607-17/ZR-2019, jímž byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť cizinec byl v roce 2019 pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let a 6 měsíců, a to pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Dne 20. 6. 2019 podal žalobce odvolání, v němž nenamítal, že by zrušení jeho platnosti jeho povolení k trvalému pobytu bylo v rozporu s nejlepším zájmem jeho nezletilých dětí, když své nezletilé děti v odvolání vůbec nezmiňuje, stejně jako neuplatnil námitku nepřiměřenosti důsledků rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Podané odvolání Komise shledala nedůvodným a rozhodnutím ze dne 8. 8. 2019, č. j. MV-100407-5/SO-2019 odvolání zamítla a rozhodnutí potvrdila. Odvolací rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 8. 8. 2019 a žalobce proti tomuto odvolacímu rozhodnutí nepodal správní žalobu. Žalobce byl v průběhu řízení před správními orgány ve věci zrušení platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jeho povolení k trvalému pobytu právně zastoupen.

16. Dne 3. 6. 2021 podal žalobce k prvostupňovému orgánu (tj. Komisi) žádost o obnovu řízení, kterou odůvodnil existencí svých dvou nezletilých dětí, které celý život žijí v České republice a mají zde povolení k trvalému pobytu. Namítal, že správní orgány tuto skutečnost ve svých rozhodnutích nijak nezohlednily, pouze konstatovaly, že Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od rodičů pod podmínkou, že budou zajištěné osobní kontakty. Správní orgány se rovněž nezabývaly přiměřeností rozhodnutí. Novou skutečností, která případný osobní kontakt mezi navrhovatelem a jeho dětmi vylučuje zcela, je pandemie nemoci Covid-19, v jejímž důsledku je cestování mezi Českou republikou a asijskými zeměmi téměř nemožné a výrazné zlepšení zřejmě nelze očekávat ani v následujících letech.
17. Prvostupňový orgán žalobcovu žádost o obnovu řízení zamítl, neboť nebyly shledány důvody stanovené v § 100 odst. 1 správního řádu. Podle názoru prvostupňového orgánu předně nebyla splněna podmínka podání žádosti o obnovu řízení do tří měsíců od doby, kdy se účastník řízení o důvodu obnovy dozvěděl. Z žádosti o obnovu řízení je zřejmé, že ji žalobce odůvodňuje existencí svých dětí, které jsou však narozené v letech 2010 a 2013, žalobce tedy o této skutečnosti věděl již v době původního řízení a rozhodně déle než tři měsíce. Průkazy povolení k trvalému pobytu byly dětem vydány dne 1. 10. 2019, což je rovněž více než tři měsíce. Omezené cestování v důsledku pandemie nemoci Covid-19 je obecně známou skutečností po více než jeden rok, ačkoli je nutno dodat, že cestování do Vietnamské socialistické republiky není vyloučeno. Řízení na základě takto opožděné žádosti nelze podle § 100 správního řádu obnovit. Navíc prvostupňový orgán konstatoval, že důvody, které žalobce uvedl, nejsou důvody pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu. Rovněž uvedl, že institut obnovy řízení neslouží k tomu, aby pravomocná rozhodnutí byla přezkoumávána po právní stránce, a dále že v případě žalobce nelze ani zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu z důvodu uplynutí více než jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci. Prvostupňový orgán proto výše specifikovaným prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce zamítl.
18. K odvolání žalobce pak žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť dovodil, že prvostupňový orgán správně posoudil podmínky pro obnovu řízení, když žalobcem uváděné důvody nelze podřadit pod důvody vymezené v § 100 odst. 1 správního řádu. Některé tvrzené důvody by spadaly pod důvody pro přezkumné řízení, ale to již nebylo možné zahájit s ohledem na uplynutí zákonné lhůty pro zahájení přezkumného řízení. Žalobcem namítaná zásada dle § 4 odst. 1 správního řádu se může prosadit pouze v mezích zákona. Žalovaný přitom odkázal na zásadu legality, dle které prvostupňový orgán nemohl při posuzování otázky povolení obnovy řízení postupovat jinak, než jak stanoví § 100 správního řádu.
19. Soud ve svém posouzení žalobních námitek vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
20. Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

21. Ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu tedy upravuje důvody, pro které může účastník řízení požádat o obnovu řízení, a ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu pak stanovuje prekluzivní lhůty pro podání takové žádosti – tříměsíční subjektivní a tříletou objektivní. Jelikož jde o lhůty propadné, není možné je nijak prodlužovat či promíjet jejich zmeškání, po jejich uplynutí již nelze žádosti o obnovu řízení vyhovět.
22. K institutu obnovy řízení, jakož i podmínkám pro povolení obnovy řízení, existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 465/2019 – 31 judikoval následovně: „[19] V prvé řadě Nejvyšší správní soud upozorňuje, že správní řízení o obnově podle § 100 správního řádu lze rozdělit do dvou stádií: 1) rozhodování, zda se obnova řízení povolí (popř. nařídí z úřední moci), a 2) rozhodování v již obnoveném řízení. Ve fázi řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze naplnění zákonných podmínek. Teprve po její obnově, tedy v druhé fázi řízení podle § 100 správního řádu, může správní orgán zkoumat meritum věci. V řízení o povolení obnovy řízení se tedy správní orgán mj. zabývá tím, zda nově navržené důkazy „mohou“ vést k odlišnému řešení otázky řešené v původním řízení, nikoliv zda „skutečně povedou“ k jinému výsledku – v obnoveném řízení tak může správní orgán dospět ke stejnému závěru jako v původním řízení. Tomu, že se správní orgán v první fázi řízení zabývá pouze naplnění podmínek pro povolení obnovy, taktéž odpovídá rozsah soudního přezkumu.“
23. Soud se ve svém posouzení předmětné žaloby nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K otázce přezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 34: „K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je zřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“
24. Žalobce podal žalobu podle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu o nepovolení obnovy řízení. V rámci takového řízení je tedy možné přezkoumávat pouze napadené rozhodnutí z hlediska toho, zda obnova řízení měla být povolena či nikoli, resp. zda

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

byly splněny podmínky pro obnovu řízení, nikoli přezkoumávat meritum věci. Žalovaný (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, přičemž z rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím je patrné, z jakých podkladů správní orgány v posuzovaném případě vycházely a jakými úvahami se řídily. Z napadeného rozhodnutí též vyplývá, že žalovaný reagoval na všechny podstatné odvolací námitky žalobce směřující proti prvostupňovému rozhodnutí. Pokud tedy žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány nevzaly v potaz nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce, pak se domáhal meritorního přezkumu své věci, které ovšem není předmětem povolovací fáze obnovy řízení.

25. Z těchto důvodů soud považuje napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné, a tudíž hodnotil žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou.
26. Soud se dále zabýval žalobní námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nesprávné aplikaci příslušných ustanovení správního řádu dopadajících na obnovu řízení. Žalobce ve své žalobě výslovně uvádí, že požádal o obnovu řízení z jiných důvodů, než těch uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu, a že v jeho případě mělo být řízení obnoveno dle § 4 odst. 1 správního řádu, podle něhož je veřejná správa službou veřejnosti a správní orgán je povinen vyjít dotčeným osobám podle možností vstříc.
27. V dané souvislosti soud považuje za vhodné citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 9 As 35/2020 – 32 následující závěry, jež jsou určující i pro posouzení nyní projednávané věci:

„[22] Správní řád stanoví v § 100 důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Až za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Jde o mimořádný opravný prostředek, jehož prostřednictvím je prolomen účinek právní moci rozhodnutí. Do pravomocného rozhodnutí je možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem přesně určených podmínek (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009–74). Obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017–35), nástrojem pro nápravu právních omylů a vad je přezkumné řízení (§ 94 a. n. správního řádu).

[23] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými. Dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí, vydaného v řízení, které má být obnoveno. V obou případech je stanovena další podmínka, podle níž musí být zjištěno, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem dokazování (podrobněji viz Vedral, J., Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. BOVA POLYGON Praha: 2012, str. 857 a. n.).

[24] Za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je v této souvislosti nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit (viz rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009–74 či ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010–113).

[25] Tato kritéria je nutno chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti (důkazy), které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Jde

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

např. o situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (shodně viz rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75).“

28. V souladu s právě citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu, s nímž se soud plně ztotožňuje, je zjevné, že účastník správního řízení se může úspěšně domáhat povolení obnovy správního řízení pouze z důvodů taxativně stanovených v § 100 správního řádu. Tento výklad je plně souladný nejen s dikcí zákona, ale rovněž s povahou institutu obnovy řízení, který je mimořádným opravným prostředkem prolamujícím právní moc konečného rozhodnutí, přičemž primárně slouží k nápravě skutkových nesprávností. S ohledem na zásadu právní jistoty lze do pravomocného rozhodnutí zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem přesně určených podmínek, nikoli (v případě skutkových důvodů) mimo rámec důvodů dle § 100 správního řádu.
29. Pokud tedy žalobce namítal, že správní orgány byly povinny zkoumat, zda neexistují i jiné důvody pro obnovu řízení než ty stanovené v § 100 správního řádu, pak je jeho argumentace nesprávná a nemůže obstát. Navíc nelze přehlížet, že žalobce ve své podstatě namítal, že správní orgány v původním řízení o zrušení povolení k žalobcově trvalému pobytu nesprávně posoudily otázku nejlepšího zájmu dítěte, resp. přiměřenosti daného rozhodnutí, tudíž *de facto* namítal nesprávné právní posouzení. Jak již bylo uvedeno výše, nástrojem pro nápravu právních omylů a vad řízení je přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu, nikoli obnova řízení. Přitom v posuzovaném případě správní orgány i tuto okolnost nepominuly, když se k ní vyjádřily v tom směru, že v posuzované věci nemohlo být zahájeno přezkumné řízení z důvodu uplynutí jednorocní zákonné lhůty počítané od právní moci rozhodnutí ve věci samé.
30. Soud pro úplnost uvádí, že se správními orgány lze souhlasit i v tom, že v případě žalobce by bylo vyloučeno povolení obnovy řízení i z důvodu uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců pro podání žádosti o obnovu řízení. Lhůtami pro podání žádosti o obnovu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 2 As 7/2012 – 35, kde mj. konstatoval, že subjektivní lhůta „[...] není závislá na žádné objektivní skutečnosti, jakou je právní moc, nýbrž pouze na vědomosti stěžovatele o skutečnostech a důkazech, které jsou pro obnovu řízení dle zákona zásadní“. Jak přílehavě konstatoval prvostupňový orgán, žalobce si musel být vědom toho, že má nezletilé děti narozené v letech 2010 a 2013, již v době původního řízení a rozhodně déle než tři měsíce před podáním žádosti o povolení obnovy řízení. Stejně tak omezení cestování v důsledku pandemie nemoci Covid-19 bylo obecně známou skutečností cca jeden rok před podáním žalobcovy žádosti o povolení obnovy řízení.
31. Konečně soud poukazuje rovněž na to, že žalobce neuplatnil námitku nejlepšího zájmu svých nezletilých dětí v odvolání proti předmětnému rozhodnutí o zrušení povolení k jeho trvalému pobytu a navíc ani nepodal proti odvolacímu rozhodnutí správní žalobu, ačkoli byl v původním správním řízení právně zastoupen. Soud v dané souvislosti poukazuje na následující závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 2. 12. 2021, č. j. 4 As 135/2021 – 50: „Ze znění § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu tedy vyplývá, že obnovy původního řízení se nemůže domáhat jeho účastník, který mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení, a to jak v případě, že jej v uskutečněném odvolacím řízení neuplatnil, tak i v případě, že odvolání vůbec nepodal nebo odvolací řízení neproběhlo. Nemožnost uplatnění důvodu obnovy v odvolacím řízení přitom představuje další podmínku pro obnovu řízení na žádost účastníka, a proto v tomto směru nepostačuje ani naplnění všech předpokladů uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu. Vyloučení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

možnosti domáhat se obnovy řízení v případě účastníka, jenž mohl skutečnosti uvedené v žádosti o obnovu uplatnit již v odvolacím řízení a neučinil tak, se proto vztahuje na všechny důvody uvedené v tomto ustanovení, a to včetně nepravdivosti důkazů provedených v původním řízení. Důvodem této úpravy je nepochybně zabránění obstrukčnímu jednání a zbytečnému protahování již projednané a rozhodnuté věci. Pokud totiž účastník mohl důvod obnovy uplatnit již v odvolacím řízení, aniž mu v tom cokoli bránilo, není v takovém případě žádoucí zásah do pravomocně skončeného rozhodnutí. Tento závěr se opírá o jednoznačné znění a naprosto zřejmý účel citovaných ustanovení správního řádu, jejichž aplikace na posuzovanou věc tedy nepředstavuje posouzení složité právní otázky. Stejným způsobem nazírá na znění ustanovení § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu také odborná literatura (srov. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 866 a násl.).“

32. Jelikož žalobce uplatnil ve své žádosti o obnovu řízení pouze důvody, které mohl uplatnit již v řízení původním a navíc po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty, postupovaly oba správní orgány správně, když žádosti žalobce o povolení obnovy řízení nevyhověly.
33. K žalobní argumentaci o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života a dále o nezohlednění nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce soud konstatuje, že jde o námitky nepřipadné, neboť tyto námitky měly být předmětem původního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. V nyní přezkoumávaném správní řízení bylo předmětem posouzení pouze to, zda žalobcem uváděné důvody lze považovat za zákonné důvody pro povolení obnovy řízení, přičemž takto byl i vymezen rozsah soudního přezkumu.
34. Vzhledem ke všemu výše uvedenému dospěl soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žádost o obnovu řízení zamítly, neboť zákonem stanovené podmínky pro obnovu řízení splněny nebyly.

VI.

Rozhodnutí soudu

35. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

36. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. září 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.